

Aldrig alene

Jeg var i Indien. I varme, støjende, stinkende, overfyldte Indien. Jeg havde været undervejs i 3 uger, og turen var ved at nå sit absolutte nulpunkt. Jeg rejste med min kusine og vi havde det ikke godt med hinanden. Stemningen mellem os var trykket og beslutningerne var svære at tage. Rundt om os var der fattigdom. En fattigdom, der var svær at takle, og jeg vidste ikke hvad jeg skulle stille op med alle disse ulykkelige mennesker. Jeg prøvede at lukke dem ude og tænke på det bidrag, jeg ville sende til Folkekirkens nødhjælp, når jeg kom hjem til Danmark. Det hjalp bare ikke, når jeg gang på gang fik klasket fattigdommens hjælpeløse og trøstesløse væsen i hovedet. Jeg savnede alt det derhjemme og jeg fortrængte savnet af min kæreste og overbeviste mig selv om, at det her så var min dannelsesrejse, lige meget hvor elendig den så end måtte være.

En af disse varme, trykkende dage fandt jeg en telefonboks og gav efter for fristelsen til at ringe hjem. Jeg fik min kæreste i røret og han var så tæt på. Vi talte længe sammen og han var i godt humør, for han skulle ud og høre musik med en god kammerat. Og så klik! Ja så var samtalen slut og han var væk. Uendeligt langt væk og jeg følte mig så alene igen. Jeg stod der i telefonboksen og blev klar over, at jeg ikke orkede mere. Jeg ville tage hjem og bruge resten af pengene på en anden rejse, og jeg blev enig med mig selv om, at det ikke kunne være meningen, at det skulle være så trist at rejse.

Vi skulle mødes med nogle af min kusines venner senere på rejsen, så dem kunne hun hægte sig på, men jeg var stadig ikke tilfreds med min beslutning, og jeg var skuffet og ked af det. Jeg gik tilbage mod hotellet, men kom så i tanke om, at det var tid til at indløse en rejsecheck, da jeg ikke havde flere penge. Jeg stillede mig op i den lange kø, og der var som sædvanligt kvælende varmt. Jeg stod bagved en lille mand. Han vendte sig om mod mig, og spurgte hvor jeg kom fra. Jeg fortalte ham, at jeg kom fra Danmark. Og så var det, de fantastiske ord kom fra ham:

Han spurgte: "Do you know Ulla?" (Kender du Ulla?) Det skøre var, at jeg med det samme svarede: "Ulla Berg?" Og han svarer: "Yes!"

"Yes, she's my neighbour!" (Ja, hun er min nabo) Svarer jeg.

Der er 800 millioner indere, og her stod en af dem foran mig i en kø i en bank og fortalte mig, at han kendte min nabo! Og så kom vi selvfølgelig til at snakke. Køen var pludselig alt for kort, for det viste sig jo at vi havde flere stier der krydsede hinanden. Jo min nabo Ulla havde været i Indien nogle år tidligere, og her havde hun så åbenbart arbejdet sammen med ham her. Han inviterede min kusine og mig hjem til sin familie til middag, og vi havde den skønneste aften. Vi talte blandt andet om at være kristen i Indien, om at rejse i Indien, at være væk og ja... i det hele taget at være til! På et tidspunkt sagde han, at han takkede Gud for at have stillet os i samme kø på det samme tidspunkt.

Jeg blev i Indien tiden ud, og rejsen blev fra da af noget helt andet. Jeg havde fået flyttet mit fokus fra alt det negative, og jeg havde nu fået følelsen af, at jeg ikke var alene og jeg fik en varm følelse af nærvær.

Tabt var jeg ikke helt, men jeg mærkede alligevel, hvordan det var at blive fundet. Jeg var blevet husket og set. Gud havde ikke glemt mig, han kom mig til undsætning, der hvor det var allerværst. Jeg tænker tit på, at jeg i denne situation blev klar over Guds hjælp, fordi jeg blev gjort opmærksom på den. Hvor tit hører Gud ikke vores bøn, og hjælper os på måder, der er så finurlige, at vi ikke tænker over det? Gud hører vore bønner og han er med os. Han glemmer os ikke. Vi er aldrig alene.